

Starší Benjamín De Hoyos
Sedmdesátník

Povolání být Svatými

Je pro nás velkým požehnáním, že jsme byli přivedeni do společenství Svatých posledních dnů!

Drazí bratři a sestry, modlím se o to, aby mně Duch Svatý pomohl předat mé poselství.

Během svých návštěv a konferencí v kůlech, sborech a odbočkách mě vždy naplňuje nesmírný pocit radosti ze setkání se členy Církve, s těmi, kteří jsou dnes i v zenitu času nazýváni Svatými. Duch pokoje a lásky, kterého vždy pociťuji, když jsem s nimi, mi pomáhá uvědomit si, že jsem v jednom z kůlů Sionu.

Přestože jich mnoho pochází z rodin, jejichž členové jsou členy Církve již po dvě či více generací, mnozí další jsou nedávno obráčení. Těm opakujeme na uvítanou slova, která apoštol Pavel pronesl k Efezským:

„Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácích Boží,

Vzdělání na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.“ (Efezským 2:19–20.)

Před několika lety, když jsem sloužil v úřadu pro veřejné záležitosti Církve v Mexiku, jsme byli pozváni k účasti v jednom diskusním pořadu v rozhlase. Účelem pořadu bylo charakterizovat různá náboženství světa a diskutovat o nich. Dva z nás byli pověřeni zastupovat Církev a odpovídat na otázky, které by

v pořadu tohoto typu mohly zaznět.

Po několika reklamních spotech, jak se říká v rozhlasovém žargonu, moderátor pořadu poznamenal:

„Dnes večer jsou tady s námi dva starší z Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“ Chvilí se odmlčel a pak se zeptal: „Proč má Církev tak dlouhý název? Proč nepoužíváte nějaký kratší nebo třeba komerční název?“

Můj společník a já jsme se nad touto vynikající otázkou pousmáli a začali jsme vysvětlovat, že název Církve nevybírali lidé. Byl dán v těchto posledních dnech Spasitelem skrze

proroka. „Neboť tak bude církev má nazývána v těchto posledních dnech, a to Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“ (NaS 115:4.) Moderátor pořadu okamžitě a zdvořile odvětil: „Tak ho tedy budeme velmi rádi opakovat.“ Již si nevzpomínám, kolikrát oficiální název Církve zopakoval, ale vzpomínám si na nádherného ducha, který byl přítomen, když jsme vysvětlovali nejen název Církve, ale i to, jak tento název označuje členy Církve – Svaté posledních dnů.

V Novém zákoně se dočteme, že členové Církve Ježíše Krista byli poprvé nazváni křesťany v Antiochii (viz Skutkové 11:26), ale *mezi sebou* se nazývali svatými. Slyšet apoštola Pavla, jak je nazývá spoluměšťany svatých a domácími Božími (viz Efezským 2:19) a také jak říká, že byli povoláni *být* svatými (viz Římanům 1:7; kurzíva přidána), muselo pro ně být velmi povzbudivé.

Do té míry, do jaké členové Církve žijí podle evangelia a následují rady proroků, se pozvolna, aniž by si toho byli vědomi, stávají posvěcenými. Pokorní členové Církve, kteří

Ushuaia, Argentina

pronášejí denně rodinné modlitby a studují písmo, kteří se věnují rodinné historii a zasvěcují čas uctívání v chrámu, se stávají Svatými. Jsou to ti, kteří s oddaností vytvářejí věčné rodiny. Jsou to také ti, kteří si ve svém rušném životě najdou čas na zachraňování těch, kteří se Církvi odcizili, a povzbuzují je, aby se vrátili a usedli k Pánovu stolu. Jsou to starší a sestry, i manželské páry, kteří přijímají povolání sloužit jako Pánovi misionáři. Ano, bratři a sestry, tito se stávají natolik Svatými, že objevují onen vřelý a nádherný pocit, který se nazývá pravou láskou neboli čistou láskou Kristovou (viz Moroni 7:42–48).

Svatí, neboli členové Církve, poznávají Spasitele také skrze strasti a zkoušky. Nezapomínejme na to, že i On musel vytrpět všechny věci. „A vezme na sebe smrt, aby mohl uvolnit pouta smrti, jež spoutávají lid jeho; a vezme na sebe slabosti jejich, aby nitro jeho mohlo být naplněno milosrdenstvím podle těla, aby poznal podle těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho.“ (Alma 7:12.)

V několika posledních letech jsem byl svědkem utrpení mnoha lidí, včetně mnoha našich Svatých. Neustále se za ně modlíme a prosíme Pána, aby zasáhl, aby jejich víra nebyla oslabena, a aby mohli postupovat kupředu s trpělivostí. Těmto lidem opakujeme slova útěchy od proroka Jáкова z Knihy Mormonovy:

„Ó tedy, milovaní bratři moji, pojdte k Pánu, ke Svatému. Pamatujte, že stezky jeho jsou spravedlivé. Vizte, cesta pro člověka je úzká, ale leží před ním v přímém směru a strážným brány je Svatý Izraelský; a nezaměstnává tam žádného služebníka; a není žádné jiné cesty kromě té, která vede tou branou; neboť on

nemůže být oklamán, neboť Pán Bůh je jméno jeho.

A kdo klepe, tomu on otevře.“ (2. Nefi 9:41–42.)

Nezáleží na tom, jaká je naše situace, jaké zkoušky a překážky nás obklopují; porozumění nauce Kristově a Jeho Usmíření bude zdrojem naší síly a pokoje – ano, bratři a sestry, to je ten vnitřní klid, který je zrozen z ducha a kterého Pán dává svým věrným Svatým. Pán nás posiluje těmito slovy: „Pokoj zůstavuji vám, ... Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:27.)

Již mnoho let jsem svědkem věrnosti členů Církve, Svatých posledních dnů, kteří s vírou v plán našeho Nebeského Otce a v Usmíření našeho Spasitele, Ježíše Krista, statečně a s nadšením překonávají soužení a strasti, čímž setrvávají a postupují na těsné a úzké cestě vedoucí k posvěcení. Slovy nedokážu dostatečně vyjádřit úctu a obdiv, které pociťuji ke všem těmto věrným Svatým, které jsem měl tu výsadu poznat!

I když naše porozumění evangeliumu nemusí být tak hluboké, jako je naše svědectví o jeho pravdivosti, vložíme-li důvěru v Pána, budeme ve všech svých nesnázích, zkouškách a strastech posilováni (viz Alma 36:3). Toto zaslíbení, které dal Pán svým Svatým, neznamena, že budeme zproštěni utrpení a zkoušek, ale že během nich budeme posilováni, a že budeme vědět, že tím, kdo nás posiluje, je Pán.

Drazí bratři a sestry, je pro nás velkým požehnáním, že jsme byli přivedeni do společenství Svatých posledních dnů! Je pro nás velkým požehnáním, že máme o Spasiteli totéž svědectví, jako dávní i novodobí proroci!

Svědčím o tom, že náš Pán, Svatý Izraelský, žije, a že vede svou Církev, Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, skrze našeho milovaného proroka Thomase S. Monsona. Ve jménu našeho Pána, Ježíše Krista, amen. ■